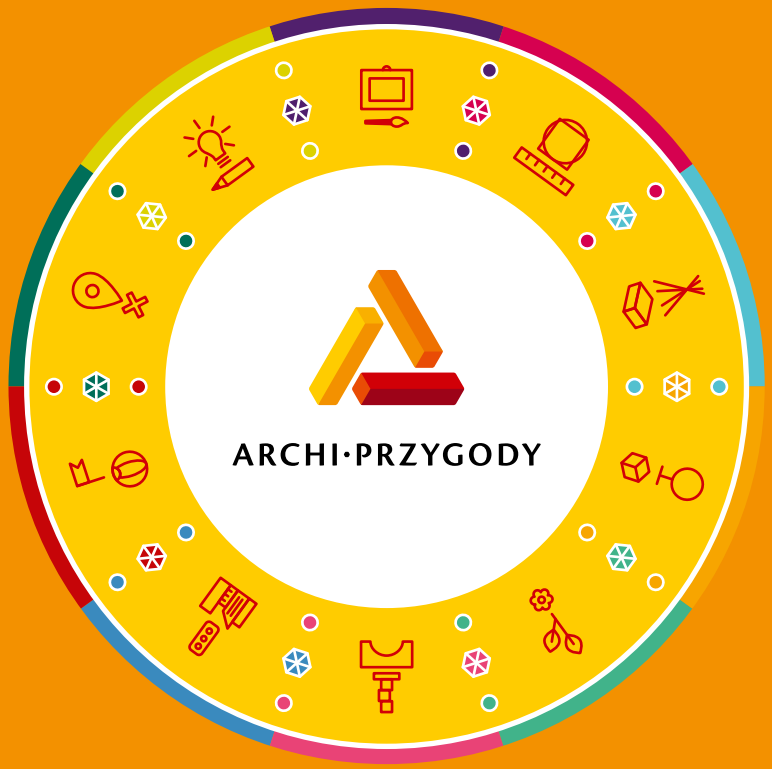

ARCHI-PRZYGODY

PROGRAM EDUKACJI ARCHITEKTONICZNEJ

PILOTAŻ 2016/2017

CZĘŚĆ I – PRZEDSZKOLE

ARCHI-PRZYGODY

PROGRAM EDUKACJI ARCHITEKTONICZNEJ

PILOTAŻ 2016/2017

CZĘŚĆ I – PRZEDSZKOLE

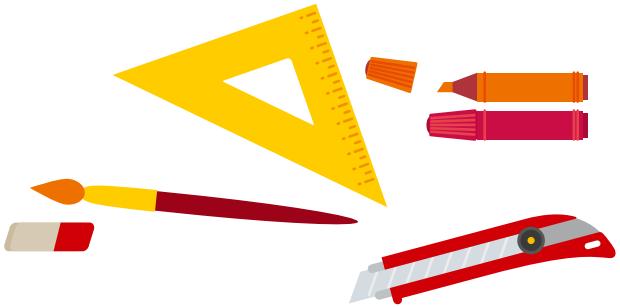

WPROWADZENIE

Celem pilotażu programu Archi-przygody jest sprawdzenie, jak edukacja kulturalna w zakresie architektury mogłaby być systematycznie prowadzona w przedszkolu.
Edukacja architektoniczna dzieci i młodzieży jest kojarzona z jednorazowymi wydarzeniami, warsztatami, akcjami w przestrzeni publicznej czy lekcjami muzealnymi. Rola tego typu wydarzeń jest ważna, ale budowanie wrażliwości dotyczącej otoczenia przestrzennego powinno być procesem powszechnym, trwałym, bardziej uświadomionym i sprofesjonalizowanym.

Proponujemy 10 scenariuszy zajęć, możliwych do realizacji w przedszkolu. Część zajęć może być prowadzona również w domu kultury, bibliotece czy przestrzeni publicznej.

Opisujemy w skrócie sposób organizacji zajęć warsztatowych, tematykę zajęć i pomoce do wykorzystania podczas „lekcji-zabaw" z architekturą. Proponowane tematy, związane z poznawaniem i rozumieniem przez dzieci przede wszystkim własnego otoczenia przestrzennego, mogą stać się interesującą propozycją i uzupełnieniem kreatywnych zajęć w przedszkolu.

Przebieg i efekty tej serii zajęć zależą od Państwa – nauczycieli i architektów, ale przede wszystkim uczestników – dzieci oraz ich wyobraźni.

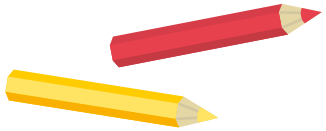

UCZESTNICY ZAJĘĆ

Zajęcia skierowane są do dzieci w wieku 5–6 lat.

Bez względu na to, gdzie odbywają się warsztaty, w skład zespołu prowadzącego zajęcia powinni wchodzić:

- Nauczyciel (osoba również koordynująca zajęcia)
- Architekt (tu: reprezentant jednego z zawodów projektowych)

Dodatkowo do projektu mogą być włączeni:

- Animatorzy kultury
- Wolontariusze
- Rodzice
- Osoby zainteresowane ze środowiska lokalnego
- Przedstawiciele samorządu terytorialnego

Program został przygotowany i jest realizowany przez Narodowe Centrum Kultury.

Autorzy programu: Zofia Bisiak, Aleksandra Chrzanowska-Purchla, Dariusz Śmiechowski, Anna Wróbel, Joanna Zwolińska

Projekt graficzny: re:design (www.redesignstudio.pl)

Budowanie wrażliwości dotyczącej otoczenia przestrzennego powinno być procesem powszechnym, trwałym, bardziej uświadomionym i sprofesjonalizowanym.

1

ARCHI·PRZYGODY

JA I MOJE OTOCZENIE

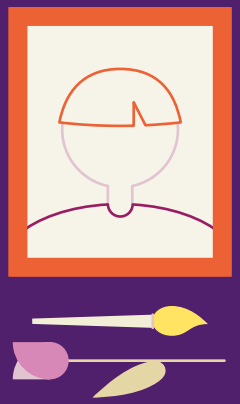

JA I MOJE OTOCZENIE

PRZEBIEG ZAJĘĆ:

1.1

Nauczyciel opowiada/czyta wybrany tekst, przedstawiający zachwyt nad światem, a następnie zadawanymi pytaniami zachęca dzieci do wyrażenia swoich odczuć.

1.2

Architekt objaśnia sposób wykonania rysunków (rysunki czarnym pisakiem na jednym kartonie o formacie A3 w układzie poziomym). Po lewej stronie kartonu dzieci rysują autoportret (twarz, cała postać lub symbol postaci). Po wykonaniu autoportretu dzieci kładą się na dywanie, zamykają oczy i chwilę odpoczywają. Nauczyciel prosi, żeby wyobraziły sobie miejsce, w którym czują się bezpiecznie.

Następnie dzieci wstają, siadają przy stolikach i po prawej stronie swojego kartonu rysują, tak jak potrafią, miejsce, o którym myślały. Może to być dom, pokój, kryjówka, fragment podwórka czy ogrodu (prowadzący nie podpowiadają wyboru tego miejsca).

1.3

Ukończone prace należy wyeksponować na ścianie. Następnie dzieci kolejno opowiadają o swoich rysunkach.

1.4

Uwzględniając przedstawione miejsca oraz sposoby ich zobrazowania, dzieci grupują rysunki i podejmują dyskusję nad wyłonieniem cech przyjaznego im otoczenia.

CZAS TRWANIA ZAJĘĆ:

60 minut

PROWADZĄCY: nauczyciel, architekt

CELE: wzmocnienie postrzegania samego siebie w powiązaniu z dostrzeganiem tego, co uznajemy za pozytywne w otoczeniu; zwrócenie uwagi na współzależność człowiek – środowisko życia

PROBLEMATYKA: aktywna postawa wobec środowiska; utożsamianie się ze swoim miejscem w otaczającej przestrzeni

ZAGADNIENIA KLUCZOWE: autoportret, przyjazne otoczenie

METODY PRACY: słowna, aktywizująca, praktycznego działania, problemowa

FORMY PRACY: indywidualna, zbiorowa

ŚRODKI DYDAKTYCZNE: tekst przedstawiający zachwyt nad otoczeniem (np. fragmenty poezji polskiej, *Tajemniczy ogród*, *Rynna* itp.), białe kartony formatu A3 dla każdego dziecka, czarne pisaki

2

ARCHI·PRZYGODY

PRZEWODNIK PO MOJEJ OKOLICY

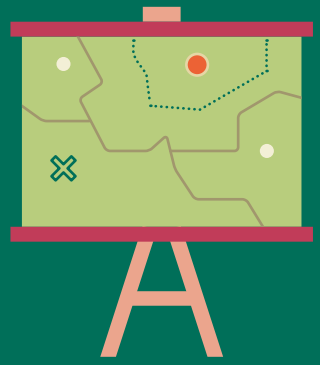

PRZEWODNIK PO MOJEJ OKOLICY

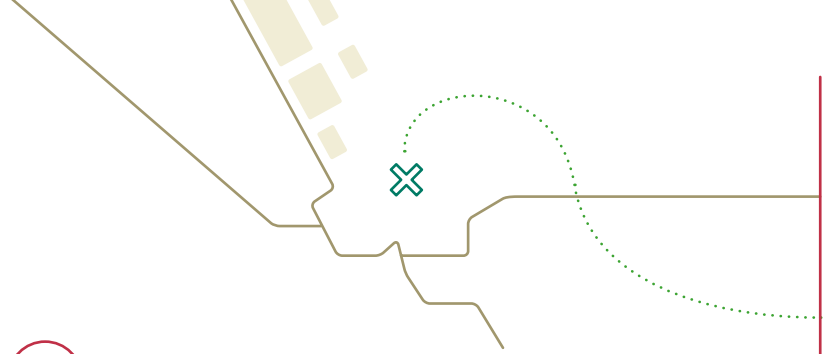

PRZEBIEG ZAJĘĆ:

2.1

Nauczyciel opowiada miejscową legendę, mówi o historii lokalnego krajobrazu (zabytki, przyroda, ludzie), pokazuje zdjęcia oraz dawne i współczesne mapy.

2.2

Architekt pomaga dzieciom odnaleźć na mapie znane im miejsca oraz charakterystyczne budowle. Wspólnie planują trasę wycieczki po okolicy w poszukiwaniu śladów historii, miejsc o szczególnych walorach oraz przygotowują proste symbole do oznaczania ich na mapie.

2.3

Grupa wychodzi na wycieczkę. Dzieci oglądają budowle i interesujące miejsca. Opowiadają o tym, co zauważyły. Rozróżniają budynki stare i nowe, mieszkalne, usługowe, przemysłowe. Zwracają uwagę na inne charakterystyczne miejsca w krajobrazie. Oznaczają (wybranymi symbolami) obiekty, miejsca na mapie, fotografują. Nauczyciel notuje uwagi dzieci.

2.4

Na drugich zajęciach dzieci oglądają mapę z oznaczeniami, wydrukowane wybrane zdjęcia z wycieczki, przypominają sobie trasę i wrażenia. Z odpowiednimi miejscami na mapie związane są właściwe zdjęcia, oznaczenia, rysunki.

2.5

Na prezentację mapy dzieci mogą zaprosić inną grupę przedszkolną, gości, rodzinę.

CZAS TRWANIA ZAJĘĆ:

2 × 60 minut

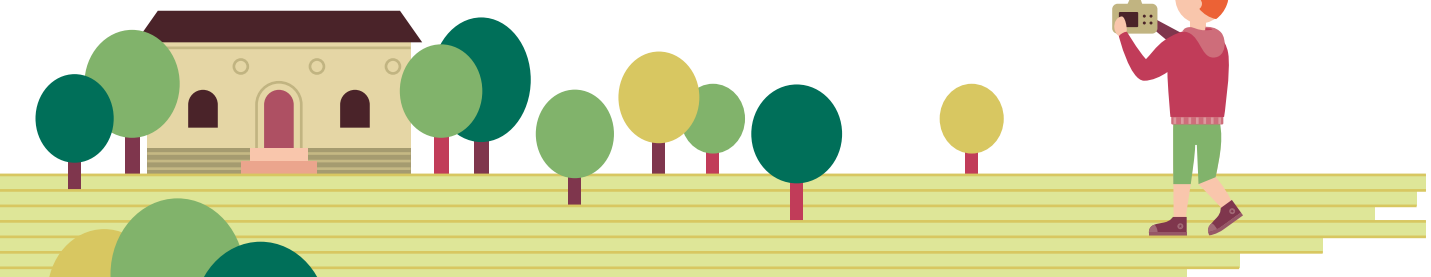

PROWADZĄCY: nauczyciel, architekt

CELE: poznanie terytorium i związanej z nim społeczności; nabycie umiejętności przekazania gościom, turystom, mieszkańcom obserwacji i wiedzy na temat wartości przestrzennych miejsc z własnego bliskiego otoczenia

PROBLEMATYKA: dziedzictwo kulturowe i przyrodnicze

ZAGADNIENIA KLUCZOWE: krajobraz, charakter zabudowy, zabytki, pomniki przyrody, architektura historyczna i współczesna

METODY PRACY: słowna, aktywizująca, praktycznego działania, problemowa

FORMY PRACY: indywidualna, zespołowa, zbiorowa

ŚRODKI DYDAKTYCZNE: mapy terenu (dawne i współczesne), powiększone fragmenty mapy najbliższej okolicy, notatnik, kolorowe pisaki, aparat fotograficzny, kredki, kartki z bloku rysunkowego, klej

3

ARCHI·PRZYGODY

MODELE PRZESTRZENNE

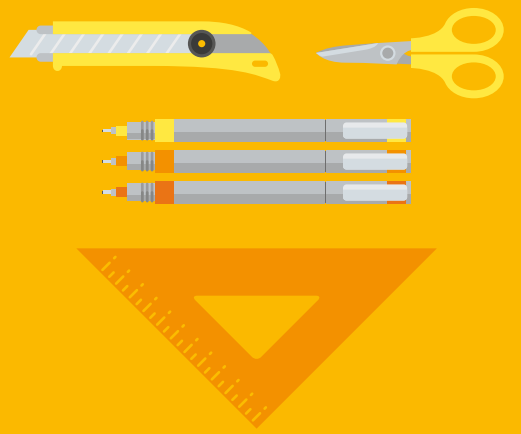

MODELE PRZESTRZENNE

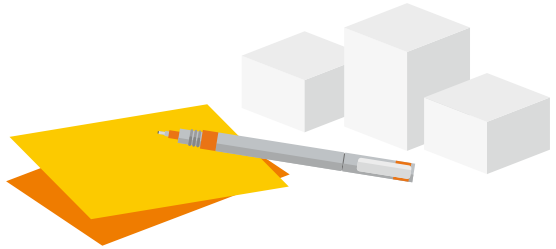

PRZEBIEG ZAJĘĆ:

3.1

Architekt wyjaśnia, w jakim celu i w jaki sposób wykonuje się makiety. Prezentuje przykłady.

3.2

Dzieci, na prośbę nauczyciela, przejmują rolę projektantów. Następuje podział na grupy. Każda grupa (3–5 osobowa) ustala temat swojej makiety: dom, plac zabaw lub przestrzeń parkowa, wnętrze, mebel.

3.3

Grupy przystępują do realizacji makiet.

3.4

Na zakończenie zajęć należy makiety umieścić na jednej płaszczyźnie. Następnie dzieci/grupy prezentują wykonane prace, odmienne charaktery makiet, sposoby ich wykonania oraz wykończenia.

CZAS TRWANIA ZAJĘĆ:

60 minut

PROWADZĄCY: nauczyciel, architekt

CELE: ćwiczenie wyobraźni przestrzennej, poznanie podstaw modelowania, wykonywania makiet architektonicznych budynków i terenu (z elementami zieleni); ćwiczenie umiejętności manualnych

PROBLEMATYKA: praktyczne rady i ćwiczenia dotyczące budowania obiektów trójwymiarowych

ZAGADNIENIA KLUCZOWE: warsztat architekta, makieta

METODY PRACY: słowna, aktywizująca, problemowa

FORMY PRACY: zespołowa, zbiorowa

ŚRODKI DYDAKTYCZNE: przykładowe makiety: dom, teren, wnętrze; podkładki tekturowe formatu A3, kartonowe pudełka, kolorowe brystole, kolorowe papiery, nożyczki, ołówki, linijki, klej, plastelina (modelina), zgromadzone materiały naturalne: suszone rośliny, patyczki, piasek, szyszki itp.

4

ARCHI·PRZYGODY

SCHRONIENIE

SCHRONIENIE

PRZEBIEG ZAJĘĆ:

4.1

Dzieci słuchają baśni *Trzy małe świnki*, a następnie rozmawiają na temat materiałów użytych do budowy domków i odpowiadają na pytania:

– Który z materiałów okazał się najtrwalszy?

– Który z materiałów był najmniej trwały? Dlaczego?

Architekt prezentuje cegłę, kamień, słomę, drewno, glinę itp. Dzieci poznają cechy materiałów i omawiają ich zastosowanie. Architekt demonstruje (np. na zdjęciach) warianty budowania z różnych materiałów.

4.2

Dzieci, pracując w grupach, zainspirowane opowiadaniem, na tekturowych podkładkach budują modele schronień.

4.3

Dzieci prezentują prace, dzieląc się wrażeniami.

4.4

Dzieci w grupach budują schronienia w ogrodzie przedszkolnym (ewentualnie w sali), przy wykorzystaniu patyków, desek, koców, materiałów z odzysku.

4.5

Po ukończonej pracy dzieci wymieniają się spostrzeżeniami. Następnie przedstawiają pomysły na budowę schronień także dla zwierząt i proponują sposoby ich wykonania.

CZAS TRWANIA ZAJĘĆ:

2 × 60 minut

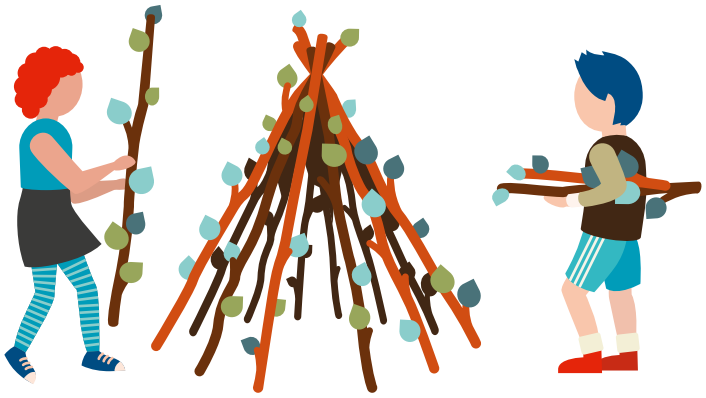

PROWADZĄCY: nauczyciel, architekt

CELE: poznanie zależności pomiędzy potrzebami mieszkaniowymi a możliwościami wykorzystania materiałów

PROBLEMATYKA: rozważne wykorzystywanie materiałów i ochrona zasobów naturalnych w budownictwie; ochrona przed wpływem żywiołów, ale także inspiracja żywiołami; podstawowe funkcje i formy w architekturze

ZAGADNIENIA KLUCZOWE: architektura ekologiczna, edukacja w naturze

METODY PRACY: słowna, aktywizująca, praktycznego działania, problemowa

FORMY PRACY: zespołowa, zbiorowa

ŚRODKI DYDAKTYCZNE: tekst baśni *Trzy małe świnki*, tekturowe podkładki formatu A4, słoma, patyki, cegła, plastelina lub glina, drewniane klocki (w naturalnym kolorze drewna); materiały (w zależności od miejsca budowy schronień): patyki, żerdzie, deski, koce

5

ARCHI·PRZYGODY

DOM I OGRÓD

DOM I OGRÓD

PRZEBIEG ZAJĘĆ:

5.1

Architekt pokazuje zdjęcie satelitarne miejscowości i wspólnie z dziećmi omawia widoczne na nim elementy: budynki, komunikację, zieleń.

Grupa rozmawia o tym, jak dom łączy się z ogrodem, do czego służą okna, balkony, werandy, tarasy, ogródki, ogrody itp.

5.2

Dzieci wykonują na tekturowych podkładkach A4 indywidualne makiety, ukazujące połączenie domu z ogrodem.

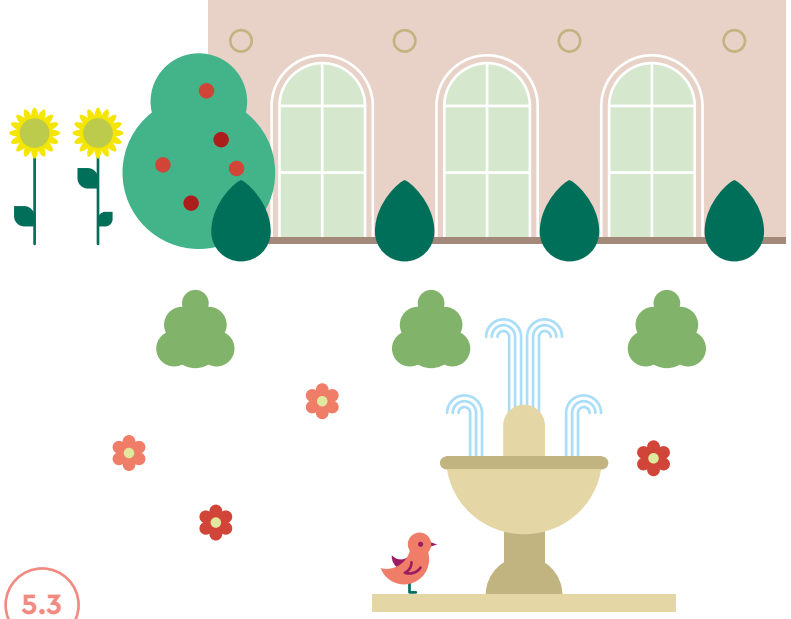

5.3

Architekt rozkłada na podłodze płaszczyznę z gładkiej tektury „malarskiej", na której – w zdefiniowanych granicach – dzieci układają wykonane wcześniej makiety tak, aby utworzyły fragment miasta-ogrodu. Rozmieszczając swoje domy, dzieci mają zwrócić uwagę na ład, usytuowanie sąsiednich domów, dostępność przestrzeni publicznej oraz wygodny i bezpieczny układ dróg, ścieżek itd. Na tekturze dorysowują powiązania komunikacyjne i przyrodnicze (zieleń, woda itp.).

CZAS TRWANIA ZAJĘĆ:

60 minut

PROWADZĄCY: nauczyciel, architekt

CELE: określenie, jakie wartości powinno reprezentować zdrowe środowisko mieszkaniowe

PROBLEMATYKA: jak łączyć architekturę budynku z otoczeniem; jak mieszkać lepiej, chroniąc jednocześnie środowisko przyrodnicze

ZAGADNIENIA KLUCZOWE: architektura wnętrz, architektura krajobrazu, urbanistyka, ochrona środowiska

METODY PRACY: słowna, aktywizująca, problemowa

FORMY PRACY: indywidualna, zbiorowa

ŚRODKI DYDAKTYCZNE: zdjęcie satelitarne miejscowości (fragmentu), podkładki tekturowe A4, patyczki, szyszki, suszone rośliny, kolorowe papiery, papier szary, plastelina lub modelina, nożyczki, klej, gładka tektura „malarska", pisaki, wiersz *Zieleń w mieście* Joanny Kulmowej

6

ARCHI·PRZYGODY

SKALA I PROPORCJE

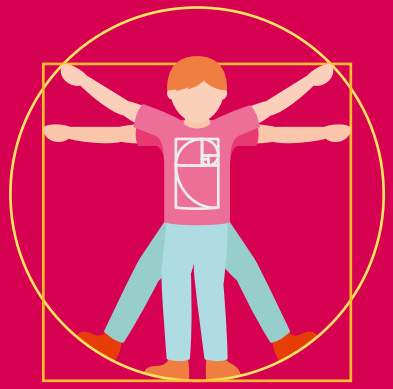

SKALA I PROPORCJE

PRZEBIEG ZAJĘĆ:

6.1

Na przypiętym do ściany (lub rozłożonym na podłodze) szarym papierze dzieci odrysowują swoje sylwetki (różnymi kolorami różne pozycje). Na papierze umieszczonym na ścianie zaznaczają swój wzrost.

6.2

Prowadzący mierzą zaznaczony wzrost i podpisują imieniem każdego z dzieci. Zapisują też wzrost każdego dziecka na osobnych kartkach A4 (po 1 kartce dla dziecka) i rysują na nich kwadrat o boku równym danemu wzrostowi, w skali 1:10 (np. przy wzroście 1,40 m bok kwadratu ma długość 14 cm).

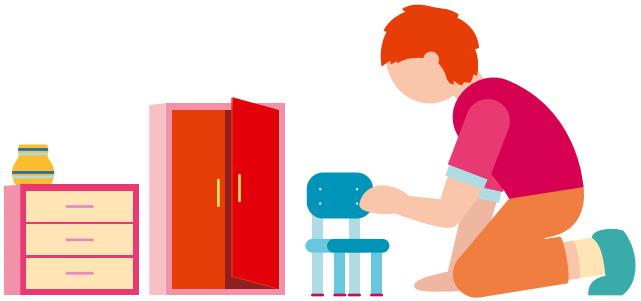

6.3

Architekt pokazuje grupie rysunek „człowieka witruwiańskiego" Leonarda da Vinci i opisuje w kilku zdaniach historię oraz podstawowe zasady proporcji (można również wspomnieć, że w dawnych wiekach miarą były ludzka stopa lub łokieć, a w Japonii do dziś miarą powierzchni jest wielkość maty tatami). Dzieci porównują swoje narysowane wcześniej na kartkach A4 sylwetki z modelem człowieka witruwiańskiego.

6.4

Z przygotowanej plasteliny lub modeliny dzieci formują model człowieka swojego wzrostu w skali 1:10. Model powinien być zbudowany zgodnie z poznanymi proporcjami w taki sposób, aby mógł siadać, leżeć i stać. Dzieci ustawiają swoje modele w jednym rzędzie i porównują je ze sobą, a następnie przyglądają się i porównują przedmioty w różnych skalach, np.: krzesełka, łóżeczka i wózeczki dla lalek różniące się wielkością, ubrania itp.

CZAS TRWANIA ZAJĘĆ:

60 minut

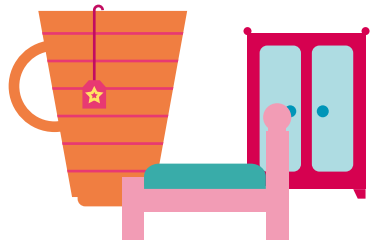

PROWADZĄCY: nauczyciel, architekt

CELE: uświadomienie związku budowy anatomicznej człowieka z elementami otoczenia; nabywanie umiejętności przedstawiania obiektów w skali

PROBLEMATYKA: odniesienie proporcji postrzeganych w otoczeniu do proporcji ciała ludzkiego

ZAGADNIENIA KLUCZOWE: skala, proporcje, wymiary, ergonomia

METODY PRACY: słowna, aktywizująca, praktycznego działania, problemowa

FORMY PRACY: indywidualna, zbiorowa

ŚRODKI DYDAKTYCZNE: arkusze szarego papieru formatu A0 lub A1, kolorowe pisaki, taśma miernicza (długości 2–5 m), kartki z bloku rysunkowego (A4), linijki, ołówki, rysunek „człowieka witruwiańskiego" Leonarda da Vinci, tekturowe podkładki formatu A4, plastelina lub modelina, drewniany model człowieka w skali 1:10, modele przedmiotów w różnych skalach (np. krzesełka, łóżeczka z domku dla lalek, wózki dla lalek itp.)

7

ARCHI·PRZYGODY

CIEPŁO, ZIMNO?
MOJE KOLORY

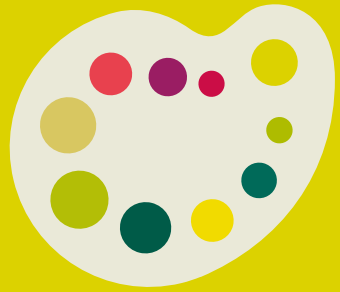

CIEPŁO, ZIMNO?
MOJE KOLORY

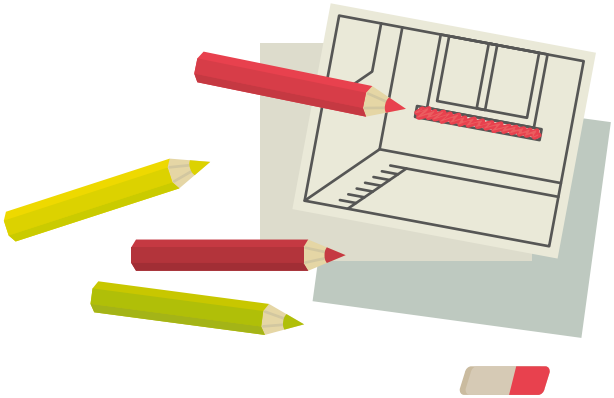

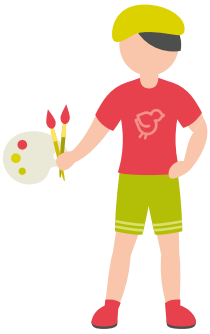

PRZEBIEG ZAJĘĆ:

7.1

Z zestawu przedmiotów: drewno (3 gatunki, np. sosna, dąb, wiśnia), kamień (3 rodzaje, np. granit, marmur, piaskowiec), każde dziecko wybiera obiekt, którego dominująca barwa najbardziej mu się podoba.

7.2

Dzieci prezentują wybrane obiekty, komentując swój wybór. Prowadzący zajęcia pomaga dzieciom przypomnieć sobie wiadomości o kolorach.

7.3

Każde dziecko koloruje schemat wnętrza (przy wykorzystaniu różnych technik: malowanie, rysowanie, naklejanie kolorowych papierów, nakładanie pokolorowanej kalki itp.).

7.4

Dzieci zestawiają pokolorowane schematy obok siebie. Dyskutują na temat dominujących barw, zestawień kolorystycznych, możliwych funkcji wnętrz.

7.5

Architekt na wybranych schematach przedstawia wpływ światła dziennego i sztucznego na postrzeganie kolorystyki oraz jej związek z samopoczuciem.

CZAS TRWANIA ZAJĘĆ:

60 minut

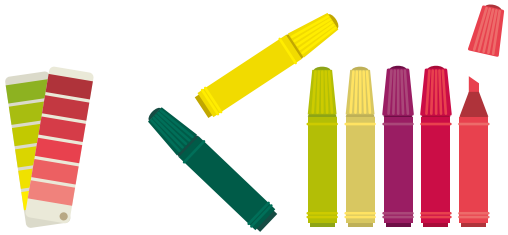

PROWADZĄCY: nauczyciel, architekt

CELE: zwrócenie uwagi na wrażenia barwne w najbliższym otoczeniu

PROBLEMATYKA: zauważanie i nazywanie zjawisk barwnych; rozróżnienie odczuć związanych z materiałami nieprzetworzonymi (naturalnymi) i barwionymi sztucznie; postrzeganie barw w oświetleniu naturalnym i sztucznym; zmienność i subiektywność odczucia koloru oraz jego związek z samopoczuciem

ZAGADNIENIA KLUCZOWE: światło naturalne i sztuczne, cień, barwa, materiały, kolorystyka od ciepłej do zimnej, kontrast, harmonia

METODY PRACY: aktywizująca i problemowa

FORMY PRACY: indywidualna, zespołowa

ŚRODKI DYDAKTYCZNE: zestaw przedmiotów niemalowanych żadną farbą (drewniane klocki, próbki materiałów itp.), wydruki schematów wnętrza w perspektywie (według załączonego wzoru), kredki, papier kolorowy, kalka

8

ARCHI·PRZYGODY

KONSTRUKCJE

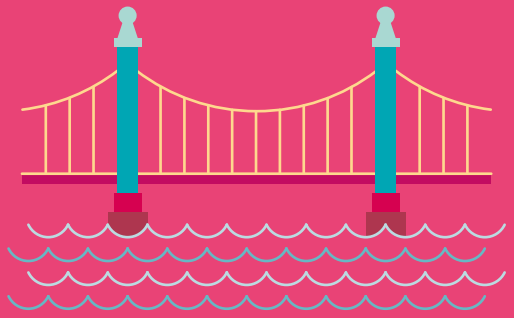

KONSTRUKCJE

PRZEBIEG ZAJĘĆ:

8.1

Architekt pokazuje dzieciom zdjęcia wybranych budowli, na przykładzie których omawia (zadając pytania i zachęcając do odgadywania materiałów) rozwiązania konstrukcyjne. Dzieci poznają fundamenty, ściany, dachy, „wiszące" mosty i „pływające" budowle. Następnie architekt przeprowadza doświadczenie: na dwóch odsuniętych od siebie krzesłach kładzie listwę; wszyscy obserwują zachowanie się listwy przy zmianie odległości pomiędzy krzesłami. Doświadczenie powtarza, obciążając listwę ciężarkiem.

8.2

Prowadzący proponują ćwiczenia, pozwalające dzieciom doświadczyć na samych sobie sił działających w różnych konstrukcjach, np.:

– dzieci w klęku podpartym wykonują na przemian: siodełko i koci grzbiet;

– „piramida": dwoje dzieci kuca naprzeciw siebie w bliskiej odległości, kolejnych dwoje staje za każdym z nich, stanowiąc zabezpieczenie/ „przyporę", piąte dziecko asekurowane przez osobę dorosłą staje na kolanach osób kucających w ten sposób, że każda jego noga stoi na kolanach innego dziecka.

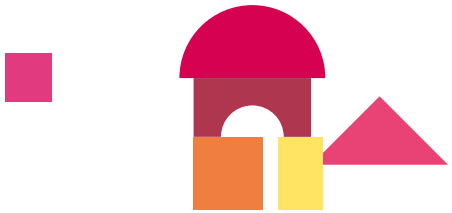

8.3

Dzieci w 3–4 osobowych grupach konstruują na tekturowych podkładkach wieże i mosty oraz lepią z gliny proste formy budowli.

8.4

Grupy prezentują budowle i omawiają rozwiązania konstrukcyjne i estetyczne. Dzieci oceniają, z jakiego materiału łatwiej się budowało, który rodzaj konstrukcji pozwala na wznoszenie wyższych budowli. Obiekty zostają zestawione według podobieństw i kontrastów form.

CZAS TRWANIA ZAJĘĆ:

60 minut

PROWADZĄCY: nauczyciel, architekt

CELE: poznanie różnych rodzajów konstrukcji, uświadomienie wpływu materiałów budowlanych na formę architektoniczną; poznanie prostych technik budowania; poznanie warsztatu budowania formy zarówno w sposób „konstruktywistyczny", jak „rzeźbiarski"

PROBLEMATYKA: jak to się dzieje, że budowle mogą nie tylko „stać", ale i „wisieć", „pływać" itp.

ZAGADNIENIA KLUCZOWE: materiały i konstrukcje, obciążenia, ściskanie, rozciąganie, zginanie, wytrzymałość

METODY PRACY: słowna, aktywizująca, praktycznego działania, problemowa

FORMY PRACY: zespołowa, zbiorowa

ŚRODKI DYDAKTYCZNE: zdjęcia wybranych budowli przedstawiające różne rozwiązania konstrukcyjne, płaska cienka listwa drewniana, ciężarek 0,5 kg, tekturowe podkładki A4, patyczki, plastelina, glina, papier, tektura, klej

9

ARCHI·PRZYGODY

PRZEDSZKOLE I JEGO OTOCZENIE

PRZEDSZKOLE I JEGO OTOCZENIE

PRZEBIEG ZAJĘĆ:

9.1

Architekt pokazuje dzieciom mapę terenu przedszkola (w skali 1:200). Wspólnie z nauczycielem zaznaczają na mapie lokalizację budynku przedszkola, ogrodzenia, dróg dojazdowych itp.

9.2

Spacer badawczy – dzieci porównują fizyczną przestrzeń z zapisami na mapie. Każde dziecko dostaje 10 chorągiewek, po 2 w każdym z pięciu kolorów (na oznaczenie miejsc: ścieżki i drogi – żółty, zieleń – zielony, miejsca do zabawy – czerwony, do nauki – niebieski, miejsca niewykorzystane – biały). Dzieci oznaczają różne funkcje, wbijając chorągiewki w odpowiednich miejscach w terenie.

Na małych mapach (wydruki A4) dzieci oznaczają te same miejsca flamastrem w kolorze odpowiadającym kolorom chorągiewek (kropki, plamy, linie).

9.3

Po powrocie do sali dzieci zastanawiają się, co można zrobić z miejscami „bez funkcji" (białe chorągiewki w terenie lub puste, nieoznaczone miejsca na mapie) i czy teren spełnia wszystkie potrzeby. W ten sposób powstaje uproszczony schemat funkcjonalno-przestrzenny terenu przedszkola, który może służyć do dalszych działań projektowych.

CZAS TRWANIA ZAJĘĆ:

60 minut

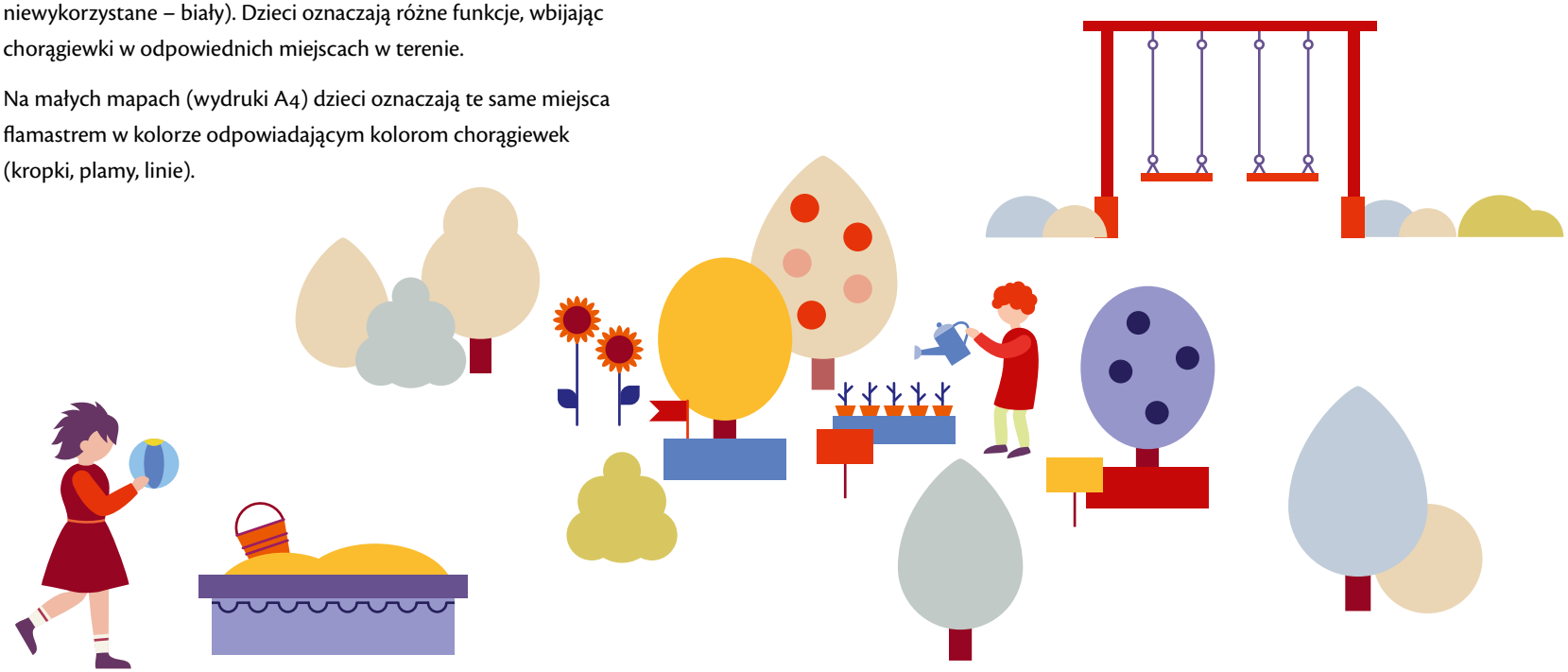

PROWADZĄCY: nauczyciel, architekt

CELE: poznanie najbliższego otoczenia; uświadomienie sobie potrzeb, które powinno ono spełniać

PROBLEMATYKA: funkcje i formy elementów najbliższego otoczenia, potrzeby społeczności, możliwości dokonywania zmian w otoczeniu

ZAGADNIENIA KLUCZOWE: potrzeby użytkowników a funkcje budynku lub terenu, formy realizacji tych potrzeb, wartości otoczenia, dokonywanie pozytywnych zmian w znanej przestrzeni, architektura krajobrazu, ogród edukacyjny

METODY PRACY: obserwacja, aktywizująca, problemowa

FORMY PRACY: indywidualna, zespołowa, zbiorowa

POMOCE: flamastry w 4 kolorach, chorągiewki w 5 kolorach (cztery te same co flamastry, piąty biały), duże chorągiewki (format A5) wykonane z patyczków i kolorowych kartek, małe chorągiewki wykonane z małych karteczek i wykałaczek, mapy sytuacyjno-wysokościowe terenu (wydruki A4), mapa sytuacyjno-wysokościowa w skali 1:200 terenu z budynkiem przedszkola na miękkim podkładzie (styropian, pianka, płyta korkowa), aparat fotograficzny, taśma malarska, tablica

10

ARCHI·PRZYGODY

PRZYJAZNE MIASTO I MIEJSCOWOŚĆ

PRZYJAZNE MIASTO I MIEJSCOWOŚĆ

PRZEBIEG ZAJĘĆ:

10.1

Wprowadzenie, dyskusja na temat funkcji przestrzeni zurbanizowanej. Przedstawienie potrzeb mieszkańców i form realizacji tych potrzeb (np. domy, szkoły, biblioteka, parki i ogrody, ulice, aleje, place, szpital, dworzec, elektrownia).

10.2

Dzieci, na wyłożonych tekturą malarską polach na podłodze, układają (makietują, rysują) przyjazne miasto. W trakcie pracy odbywają się negocjacje dotyczące lokalizacji i powiązań poszczególnych funkcji.

10.3

Wykończenie makiety ze szczególnym uwzględnieniem powiązań komunikacyjnych i przyrodniczych. Burza mózgów, podsumowanie.

CZAS TRWANIA ZAJĘĆ:

60 minut

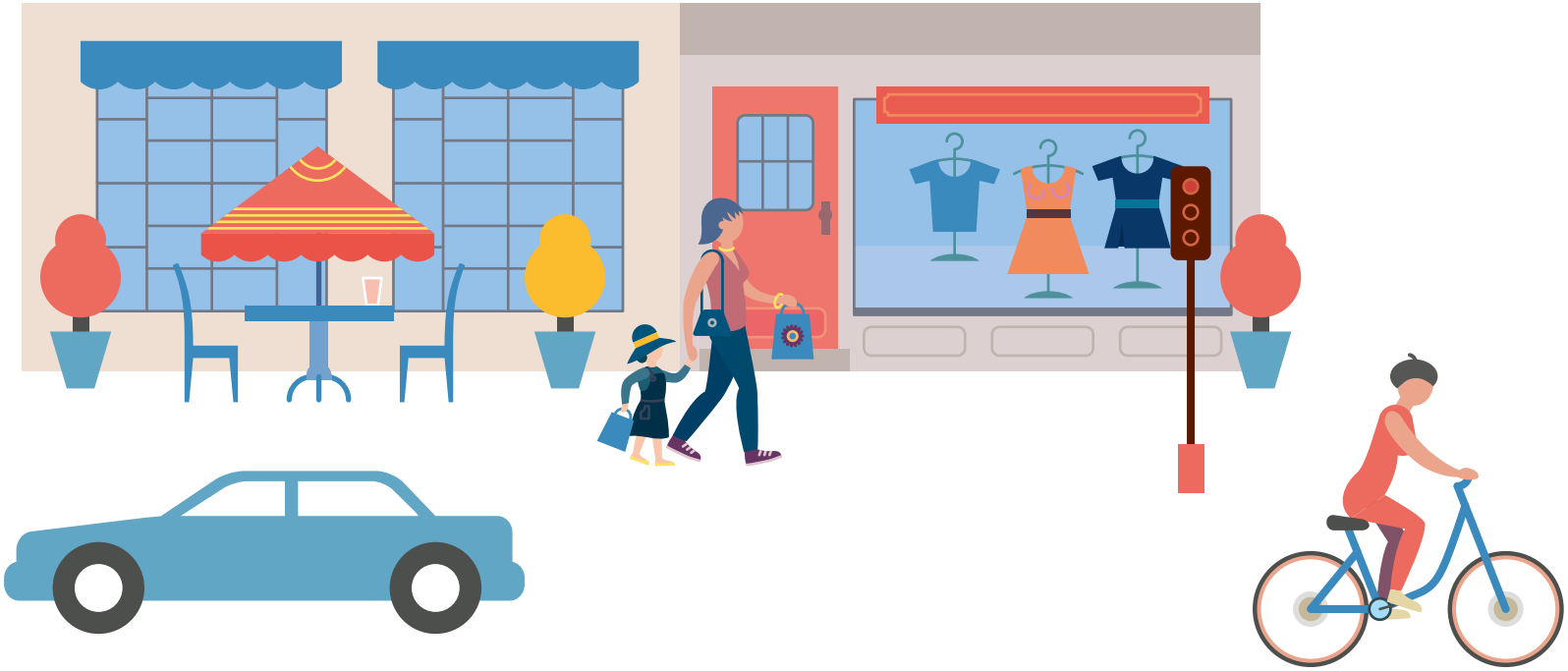

PROWADZĄCY: nauczyciel, architekt

CELE: uświadomienie oczekiwań człowieka wobec środowiska zurbanizowanego, m.in. znaczenia przestrzeni publicznych i bliskiego codziennego dostępu do żywej przyrody

PROBLEMATYKA: kształtowanie przestrzeni wielofunkcyjnej jako zdrowego środowiska, z jednoczesnym zapewnieniem dostępności dla wszystkich oraz ochrony zasobów naturalnych

ZAGADNIENIA KLUCZOWE: zrównoważona urbanizacja, kształtowanie krajobrazu, ochrona zasobów naturalnych, dostępność przestrzeni, partycypacja, styl życia

METODY PRACY: słowna, problemowa, aktywizująca

FORMY PRACY: zespołowa, zbiorowa

ŚRODKI DYDAKTYCZNE: tektura malarska, bryły z kartonu lub ulepione z plasteliny/gliny (budowle), patyczki/plastikowe rurki do picia, kolorowy karton, flamastry, klej, zgromadzone materiały naturalne, np.: żołędzie, suszone rośliny, piasek itp., kartonowe sylwetki różnych ludzi i zwierząt